

ÓMÔÑĂMÎÑÒKÊÑĬĈĂ

Joop Strous

Reeds eerder verschenen bij Mijnbestseller

21 - 12- 2012 Exit Mensdom !?

LAIKA

JASTRO – BRIDGE

Het geheim van Aoife – Brigit

Speurneus Deirdre

Twaalf maanden van Verdoemenis

SPINSELS

Het Was Het Is Het zal Zijn

Incognito in Memoriam

auteursrecht (copyright)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke of per e-mail verleende toestemming van de auteur te weten

J. A. Strous. j.a.stro@casema.nl

Coveromslag JASTRO35.

Een verhaal uit vroeger tijden toen de aarde nog maagdelijk en vrijwel onbewoond was.

Een reis over een onbekende planeet toen er alleen nog maar natuurlijke grenzen bestonden en de aarde aan het begin van haar levenscyclus begon.

ÓMÔÑĂMÎÑÒKÊÑÎĈĂ buigt zich licht voorover en tuurt in de peilloze diepte beneden zich. Hij kijkt aandachtig naar de bewegingen van een nietig voorwerp dat zich met grote snelheid tussen allerlei andere scheppingen van zijn hand voortbeweegt. Hij beschouwt de blauwglanzende maan als een van zijn meest geliefde scheppingen ook al is die maan slechts één van zijn vele favorieten. Hij strijkt bedachtzaam over zijn volle baard en neemt zich voor om aan zijn nazaten een opdracht te geven die alles te maken heeft met hun te verwerven kennis over mensen en dieren.

ÓMÔÑĂMÎÑÒKÊÑÎĈĂ rekt zich traag uit, buigt zich licht voorover en tuurt in de peilloze diepte beneden zich. Hij kijkt aandachtig naar de bewegingen van een nietig voorwerp dat zich met grote snelheid tussen allerlei andere scheppingen van zijn hand voortbeweegt. Hij beschouwt de blauwglanzende maan als een van zijn meest geliefde scheppingen ook al is die maan slechts één van zijn vele favorieten.

Even voorbij de maan is een ander voorwerp waar zijn aandacht naar uitgaat. Dat voorwerp ziet er wat somberder uit, alhoewel het groen van de bomen en de zeer gevarieerde kleuren van de oceanen een smal lint van genoeg rond zijn lippen toveren.

Hij is de heerser over alles dat zich in het luchtruim bevindt, dus over het heelal en de werelden.

Zijn volk bestaat uit vier nazaten en ontelbare zogeheten vederlichte luchtwezens .

ÓMÔÑĂMÎÑÒKÊÑĬĈĂ heeft nog één grote wens, waarvan hij hoopt en verwacht dat minstens één van zijn nazaten zijn verlangen kan vervullen.

Hij fronst, moet diep nadenken en als bij toverslag wordt hij geholpen door een idee hoe een en ander zou kunnen plaatsvinden.

Zijn gedachten dwalen af naar de bol die door de bewoners ervan de aarde wordt genoemd. Hij bestudeert de metrieke maten van de bol en in gedachten verdeelt hij de aarde in vier segmenten namelijk Zuidoost, Zuidwest, Noordoost en Noordwest.

Zelf heeft hij wel de hand gehad in het ontstaan van al die planeten en andere natuurverschijnselen maar namen heeft hij ze nooit gegeven.

Zijn vier nazaten, drie van het mannelijk geslacht en één van vrouwelijke kunne moeten natuurlijk wel de zelfde mogelijkheid krijgen om zijn wens te vervullen, zonder te weten wat die wens precies inhoud.

De vier gekozen segmenten beslaan ieder om en nabij allen ruw geschat 25 % van het aardoppervlak en hij neemt zich voor om via loting zijn nazaten te laten bepalen welk gedeelte hen toegewezen wordt om af te dalen naar de aardbol om zodoende een eerlijke kans te krijgen om aan zijn wens te voldoen.

De vier worden door hem uitgenodigd om deel te nemen aan, wat hijzelf bestempeld als een eerlijke tombola, het spel met de omgekeerde driekantige prisma.

Hij roept alle vier nazaten bij zich en nodigt de oudste uit zijn hand uit te steken. Utrohas voldoet aarzelend aan wat hem wordt gevraagd en het prisma tolt in zijn handpalm om tenslotte met de scherpe punt naar beneden en het grondvlak van de prisma naar boven te stoppen.

Op het grondvlak verschijnen de letters No en die toveren een glimlach van voldoening op het gelaat van Utrohas, hij heeft alle kans om in zijn gebied de schat te vinden want hierin komt de grootste landoppervlakte voor.

Dan mag de 2^e zoon, Qudisyo, die is namelijk 3 dagen jonger dan Utrohas, zijn geluk beproeven. De prisma doet zijn werk en op het grondvlak verschijnt Zo.

Qudisyo haalt zijn schouders op, het is niet het gebied waarop hij gehoopt had, maar misschien brengt het hem toch geluk.

Hierna is het de beurt van Lusdanimfe, want die is weer drie dagen jonger dan Qudisyo. Het prisma tolt en tolt, valt bijna om in haar hand maar staat uiteindelijk toch stil met het grondvlak naar boven gericht. Haar gelaat verheldert als de letters Zw verschijnen.

Als laatste blijft over Podbaio want die is weer drie dagen jonger dan Lusdanimfe. Zonder dat hij de uitslag van het prisma behoeft af te wachten weet een ieder dat hij het Noordwesten krijgt toebedeeld. Hij verrekt geen spier, toont geen enkele emotie en er is dus niet van zijn gelaat te lezen of hij al dan niet tevreden is.

ÓMÔÑĂMÎÑÒKÊÑÎĈĂ heeft alles gespannen gade geslagen en tevens de reacties van zijn vier nazaten gepeild, alles is eerlijk verlopen, dan geeft hij opdracht om de vier toegewezen gebieden goed te bekijken alvorens naar de aarde af te reizen.

Een ieder krijgt de beschikking over vijftig krijgers en mag zelf bepalen waaruit die manschappen bestaan.

Hij deelt hen nog mede dat zij evenals de aardbewoners tijdens hun verblijf op aarde sterfelijk zijn, dus een zekere mate van voorzichtigheid is geboden.

En dat niet alleen, nee, in hun mensengedaante zijn ze opeens ook niet meer geslachtloos.

Maar alle vrouwen die worden uitverkoren om deel te nemen aan de reis, behalve Lusdanimfe, zullen een onvruchtbaarheid ritueel ondergaan voordat zij afdalen naar de aarde.

De drie zonen kiezen zonder uitzondering voor veertig mannen en slechts tien vrouwen.

Lusdanimfe daarentegen kiest voor veertig vrouwen en tien mannen

In stilte vraagt hij zich af door wie van de vier zijn opdracht tot een goed einde zal worden volbracht.

Een vraagteken zal zijn jongste, Podbaio, wel zijn want die is nogal eens besluiteloos en onevenwichtig zodat het afwachten wordt of die zijn taak naar behoren zal kunnen uitvoeren.

Zijn beide oudste nazaten zijn doortastend genoeg en hij verwacht dat een van beiden zijn wens zal vervullen.

Tenslotte is er dan ook nog Lusdanimfe. Zij is pienter, zit vol listen en zal moeten zien te overleven in het gevaarlijke gebied Zuidwest met haar vervaarlijke bewoners en de vele wilde dieren.

Nog één dag en dan mag de afreis naar de planeet aarde beginnen. De niet- uitverkorenen zijn bedroefd.

Alle vier nazaten krijgen een kaart mee met daarop ingetekend het door hen te doorkruisen gebied.

Er heerst een opgewonden stemming onder de uitverkoren luchtreizigers, zij zullen iets ervaren dat vóór hen nog niemand heeft ondervonden.

Op de aarde zijn ze namelijk blootgesteld aan de zwaartekracht en dat is maar goed ook anders zullen ze niet op die vreemde bol kunnen verblijven.

Wat zij echter niet weten is dat zij alle eigenschappen van de mens zullen delen.

<<<<&&&&>>>>

- Pagina 008 Qudisyo en zijn sylfen onder bevel van Gmarsk onderzoeken het zuidoosten van de geheimzinnige aardbol. Zij maken kennis met dieren voorzien van een buidelzak en ontmoeten o.a. Aborgiri. Qudisyo ontvang een kromgebogen werpwapen met vele geheimzinnige tekens. Een djungirrinny en wilde honden.
- Pagina 037 Podbaio met zijn hemelingen en aanvoerder Rustos trekken door het noordwesten en treffen daar dingen aan die zijn niet voor mogelijk houden. Veel vreemde dieren en grommende vulkanen met oplichtende moskroontjes. Het geschenk van een engel.
- Pagina 059 Utrohas en zijn schimmen met krijgsheer Avolaki gaan op pad door het noordoosten, wat zij daar aantreffen !! De woestijn wordt beheerst door Soerya de brandende zon. Een goeroe is in zijn 4^e avatar en een bijzondere slang belooft weinig goeds. Het pigment met de kleur van Indigo, een geschenk ?
- Pagina 086 Lusdanimfe met haar serafijnen onder het aanvoorderschap van Xa'sandra verkennen het mysterieuze zuidwesten. Raspende geluiden en is Lusdanimfe een pas geboren beestje ? Stenen hoofden en gele slangen en een gevecht onder doodse stilte. Een mensenoffer is heel normaal. Twee halskettingen als geschenk en zijn het nou jongens of niet ??

Qudisyo (1)

Het is donker op het grote eiland gelegen in de Indische Oceaan als vanuit het luchtruim vijftig en een krijgers afdalen en geruisloos op het landoppervlak eindigen. Natuurlijk is het niet helemaal donker want de miljoenen sterren aan het firmament laten voldoende licht op het aardoppervlak schijnen om de contouren van de nieuwkomers te onthullen.

Het kleine leger gaat in een kring slapen met als uitzondering slechts enkele van hen die op wacht staan. De morgenstond breekt aan en de temperatuur is reeds aangenaam warm, niet dat deze krijgers onvoldoende gehard zijn, maar toch !

Als iedereen bij het aanbreken van de dag in gelid staat aangetreden telt legeraanvoerder Gmarsk hardop zijn manschappen : tork (20), vlil (40), zarg (50), dan stokt zijn stem en hij telt nogmaals : tork, vlil, zarg, maar dan betreft zijn gelaat in een vraagteken *er missen er twee !* Niet lang daarna wordt Gmarsk ontboden bij Qudisyo om verslag uit te brengen.

Het eerste dat hem opvalt is dat Qudisyo de enige van hen is die géén menselijke gedaante heeft aangenomen maar daar durft hij niet naar te vragen.

Hij vertelt van het ontbreken van twee van de manschappen en heeft er geen idee van wat er met hen gebeurd kan zijn.

Zijn zij op het verkeerde landoppervlak aangekomen, in de oceaan gestort ? Hij moet het antwoord schuldig blijven en belooft de zaak te zullen uitzoeken.

De verbazing onder de mannen en vrouwen is groot als zij hun menselijke vorm en outfit ontdekken.

De krijgers kijken verbaasd om zich heen, bijna allen zijn op een lendendoek na nakend en voorzien van vele gekleurde symbolen op hun gehele lichaam.

De veelkleurige tekeningen op hun lichamen hebben allen te maken met hun thuisland ver van hen vandaan verscholen tussen de sterren en sommigen zouden het liefst rechtsomkeer willen maken.

In tegenstelling tot de bewoners van het Zuidoostelijk gebied hebben zij een lichte huidskleur en vooral de vrouwen zien er prachtig uit in hun goudkleurige lichaamsbedekking.

Op een heuveltop staat een donkerbruin, bijna zwart, wezen, zo te zien een man.

Hij heeft een langwerpige wapen naast zich, draait zich eensklaps om en is verdwenen. Niet lang daarna keert hij terug in gezelschap van twee anderen en hij wijst naar beneden.

De figuren op de heuveltop zwaaien dreigend met hun speren en dat voorspeld niet veel goeds, maar dan zijn ze in het niets verdwenen.

Gmarsk geeft drie van zijn manschappen opdracht om naar het kleine eiland te gaan om te onderzoeken of de beide vermisten zich daar bevinden.

De drie reizen af en vinden tot hun grote schrik langs de kust alleen maar twee natte lege mensenomhulsels, duidelijk eens toebehorend aan de vermisten.

Wat zij niet weten is dat hun beider vrienden na hun overlijden in het water hun menselijke gedaante hebben verloren en zijn teruggekeerd naar hun thuisland in de sterrenhemel.

Ze nemen de omhulsels mee terug om te laten zien aan hun aanvoerder en deze brengt Qudisyo op de hoogte.

De zoon van hun heerser heeft een raadselachtige glimlach rond zijn mond maar waakt er wel voor om uitsluitel te geven.

Op de heuveltop zijn nu nog meer woest uitziende krijgers te zien, dus waakzaamheid is geboden.

.....

De beide sylfen, door een hevige windvlaag afgescheiden van hun metgezellen, zijn in het schemerduister geland op een betrekkelijk klein eiland ver van het grotere stuk land in de verte terwijl de rest van de groep werd meegevoerd naar het grotere continent verderop.

Alle twee nemen zodra ze voet op vaste bodem hebben gezet hun menselijke gedaante aan en leggen zich voorlopig te rusten.

Bij het langzaam ontwaken van de dag ontwaren ze een vrouwspersoon met naast zich drie afzichtelijke wezens. De vrouw is nagenoeg naakt en van boven tot onder voorzien van op haar diepbruine huid ingekerfde veelkleurige geheimzinnige tekeningen.

Ze heeft een wit bepoederd gelaat die haar bruine ogen accentueren en een grote benen ring door haar neus.

Ze kijkt met haar wijd opengesperde ogen naar beide vreemde indringers en legt behoedzaam haar hand op de kop van een van haar drie demonische dieren.

De dieren, want dat zijn het, staan te trillen van opgebouwde spanning, gereed om direct aan te vallen.

Ze zijn ongeveer een meter groot en hebben van voren een soort zak op hun buik en hun koppen hebben krachtige kaken met daarin dreigend scherp geslepen tanden die zij tonen door hun bovenlip op te trekken.

Een van beide nieuwkomers doet een stap naar voren om de vrouw te begroeten, maar had dat beter niet kunnen doen want de vrouw neemt haar hand van de kop van het duivelsdier dat direct reageert.

Het valt geruisloos aan en vluchten is het enige dat er op zit.

De sylfen zijn gewoonlijk zeer snel in het zich verplaatsen, maar in hun mensengedaante nog maar iets sneller dan de hellehond, moeten wel naar de rand van het eiland rennen.

Er zit niets anders op dan in het water te springen en beiden voelen direct hoe hun mensengedaante zich volzuigt met het zilte vocht.

Inmiddels zijn ook de beide andere dieren ter plekke en gedrieën drijven ze beide sylfen verder de zee in.

Door hun mensengedaante kunnen deze niet opstijgen en verdrinken jammerlijk.

De vrouw kijkt stilzwijgend en emotieloos toe en doet geen enkele moeite om hulp te bieden.

Als ze ziet dat beide indringers in de golven verdwijnen draait ze zich om, geeft een kort bevel aan haar dieren en verijdert zich zonder ook nog maar één keer om te kijken.

Had zij dit wel gedaan dan had zij een schouwspel gezien dat ze niet voor mogelijk had gehouden.

Uit zee rijzen de twee hemelgeesten op, ontdaan van hun menselijke gedaante, en verdwijnen pijlsnel in het niets.

.....

Op bevel van Qudisyo wordt de groep opgesplitst in twee strijdmachten waarbij de ene groep via de onderkant van het continent en naar links afbuigend het gebied zal verkennen en de andere groep zich in opwaartse richting langs de rechter kustlijn zal begeven.

Hoelang de tocht zal duren is zelfs niet bij benadering aan te geven maar er wordt een ontmoetingspunt aan de kop van het land op een platte steen aangebracht waarna de steen in twee gelijke helften wordt gedeeld.

De beide helften fungeren als magneten en zullen op het betreffende punt weer samensmelten tot één geheel.

Beide groepen zijn door Qudisyo eerlijk verdeeld in 24 sylfen en zoveel mogelijk in een gelijk aantal nu mannelijke en vrouwelijke aardbewoners.

Gmarsk heeft het bevel over de groep die eerst naar boven trekt om daarna naar links af te zwenken.

Het eerste dat zij zien is een aantal vreemd huppelende bijna mensgrote dieren voorzien van een gesloten buidelzak.

De dieren komen niet erg agressief over en een van de mannen stapt op zo'n dier toe om het te aaien, hij had dat beter niet kunnen doen want het buideldier geeft hem een forse afwerendetrap in zijn buik.

Een hemelgeest zou hiervan niets voelen, maar de aardbewoners schreeuwen het uit van de pijn.

Hij krimpt ineen en moet overeind worden geholpen door een paar van zijn medestrijders.

Ook nu wordt de groep nauwlettend in de gaten gehouden door woestuitziende inlanders maar een confrontatie blijft vooralsnog uit.

Ze laten het groepje buideldieren verder met rust en trekken in gesloten gelederen langs de kust door een streek begroeit met vele bossen.

De bossen worden afgewisseld door stroken met stuifzand dat behoorlijk aan hun blote voeten kriebelt.

Er zijn er zowaar enkelen die op het warme zand dansspasjes uitvoeren en Gmarsk heeft de grootste moeite om de orde te bewaren.

Vanaf de bosrand komt een houtenstok met scherpe punt aansuizen die in het rulle zand blijft staan, daarna volgt er nog een tiental van die wapens die eveneens op zo'n tien à vijftien meter van de groep hun einde bereiken, wie die speren werpen is niet te zien.

Het is duidelijk bedoeld als waarschuwing, zo van "met ons valt niet te spotten".

Als het duister invalt wijst Gmarsk vier van zijn vrouwelijke krijgers aan die de wacht zullen moeten houden.

De onderlinge afstand tussen de vrouwen is ongeveer veertig meter en zij staan opgesteld in een vierkant waar binnen de overigen zich te rusten begeven.

Er gebeurt die nacht niets bijzonders en bij het aanbreken van de ochtend rekt een ieder zich uit en geniet van de warme zonnestrallen.

Een twaalftal van de mannen en een zevental vrouwen oefent met het werpen van de houten speren en komt er achter dat het nog niet zo eenvoudig is om een bepaald doel op afstand te raken.

Deze speren worden verzameld en voorlopig aan de bewapening van de groep toegevoegd.

De houten speren worden van alle kanten bekeken en lijken in de verste verte niet op hun lichte lansen en hun werpspiesen die een veel groter bereik hebben dan die logge houten dingen.

De lansen en werpspiesen en ook de rest van hun bewapening bestaat uit een glanzend witkleurig materiaal dat op de aarde niet voorkomt en zijn zeer handzaam in het gebruik.

Gmarsk heeft een paar van zijn krijgers een stille wenk gegeven die zich met een man of acht omzichtig naar de bosrand begeven.

De acht zijn maar nauwelijks in het bos aangekomen of zij worden door gewapende inboorlingen aangevallen.

Niet lang daarna is het lawaai van wapengekletter te horen, maar het gevecht duurt niet echt lang en zes van de acht sylfen keren terug met drie gevangenen tussen hen in.

De gevangenen worden naar Gmarsk geleid die hen bits van nabij bekijkt. Hij verneemt van zijn mannen dat twee van hen in het gevecht zijn gesneuveld en de inboorlingen een verlies van ongeveer vijftien krijgers hebben te betreuren.

Er heerst een opgewonden stemming onder de overige sylfen en Gmarsk vraagt aan de inboorlingen wie zij zijn. De drie kijken met angstige ogen vragend naar hem op en een van hen wijst naar zijn borst 'Waor' zegt hij en wijst daarna naar beide anderen.

‘Waors’ of iets dergelijks dat daarop lijkt zegt ie.

De legeraanvoerder denkt diep na, de gevangenen op sleeptouw meenemen is geen optie en ze worden van armoede maar weer vrijgelaten.

De drie gevangenen weifelen of ze het wel goed hebben begrepen, dan zetten ze het op een rennen en zijn in een mum van tijd in het bos verdwenen.

Verderop in het bos liggen twee lege mensenomhulsels, van beide achtergebleven sylfen geen spoor.

In de loop van de avond wordt het bos gevuld door druk kwetterende en onophoudelijk heen en weer vliegende zwarte vogels met opvallend rode staarten, ze roepen kaki-toe, kaki-toe, kaki-toe.

Nog later, bij zonsondergang wordt het luchtruim gevuld met donkergrijze vliegende honden die een spanwijdte van bijna een meter hebben.

Die beesten zijn razendsnel en wendbaar en het is zelfs de sylfen niet gegeven om een van hen te raken om van nabij te kunnen onderzoeken.

Tenslotte wordt kamp gemaakt en als de nacht valt wordt het stilaan rustig en heeft een ieder zijn of haar eigen gedachten.

Gmarsk kijkt op zijn deel van de platte steen waarop het punt van samenkomst is aangetekend en besluit de andere dag meer noordelijk te trekken.

Die ochtend blijkt er bezoek te zijn geweest van een pluizig dier met scherpe klauwen dat onopgemerkt tussen de slapende hemelgeesten heeft rondgezworven.

Een van de vrouwelijke krijgers heeft een vuurrode schram aan de rechterkant van haar mensengedaante, waarschijnlijk gebeten of gekrabd terwijl zij zich in haar slaap omdraaide en het dier daarop reageerde.

.....

Ondertussen is Qudisyo opgetrokken naar de oostelijke rand van het continent nadat hij eerst nog een nieuwe tijdelijke legeraanvoerder heeft gekozen die de onuitsprekelijke naam draagt van Brgmnszk.

Deze Brgmnszk heeft altijd al met een schuin oog gekeken naar legeraanvoerder Gmarsk en hoopt hem eens op een goede dag te mogen opvolgen.

Hij is een wolk van een sylf en daarom in zijn mensengedaante een boom van een kerel.

Als luchtgeest is bij héél helder weer de omvang van zijn gasvormige gestalte te zien, maar mensachtigen en bewoners van andere planeten die naar de lucht kijken menen altijd een wolk te zien.

Hij heeft als wapen een knots die tweemaal zo zwaar is als die van de knotsdragers onder zijn bevel.

Het eerste bevel dat hij geeft is dat de krijgers zich moeten opstellen in rijen van twee en een colonne vormen van 12 sylfen lengte.

Qudisyo bekijkt alles van een afstandje en vind het wel gemakkelijk.

De afmars begint in noordelijke richting en vrij spoedig komen ze bij een lange rivier die voor de sylfen in mensengedaante een hachelijk obstakel blijkt te zijn.

Goede raad is duur en enkelen worden er op uitgestuurd om naar een doorwaadbare plaats te zoeken.

Na ruim een half uur komen de zoekers opgetogen terug en leiden de groep naar een plek langs de stroom die slechts een meter diep is en bezaaid met brokken steen.

De rivier is ter plekke slechts een meter of acht breed, maar om door water te waden terwijl je dat als sylf of sylfe nog nooit heb behoeven te doen is ook niet zo aanlokkelijk.

Aanvoerder Brgmnszk geeft het goede voorbeeld door als eerste in het water te stappen en uiterst voorzichtig met steun van zijn enorme knots naar de overkant te lopen.

Het wassende water brengt hem bijna uit evenwicht, maar aangekomen op de andere oever kijkt hij triomfantelijk om zich heen, doet net alsof het een klusje van niks is en maakt een uitnodigend gebaar naar zijn manschappen. Er zit niets anders op dan te gehoorzamen en voetje voor voetje, elkaar in evenwicht houdend, steekt een ieder over.

De rivier zit vol met grote vissen die rond de overstekers zwemmen en laten zich met geen mogelijkheid vangen. Het water is behoorlijk koel en nodigt zowaar uit om er even in te blijven, maar sylfen zijn nu eenmaal geen watergeesten en zij zijn al blij dat ze veilig zijn overgestoken.

Qudisyo steekt als laatste over zoals een goed leider betaamt en geeft bevel om verder te trekken in oostelijke richting langs de bossen die zich in de onmiddellijke nabijheid van de kust bevinden.

De bomen zijn wel honderd meter hoog en het duurt niet lang of ze stuiten op een aantal dieren die er uitzien als een klein soort grijsbruine beer voorzien van een buidel. De dieren zijn vrij klein, nauwelijks 90 centimeter lang en het vreemde is dat de opening van hun buidel zich aan de achterzij van het lichaam bevindt.

Opvallend zijn hun vrij kleine staart, hun brede kop en hun grote voorpoten. Ze zijn schuw en laten zich niet vangen want ze zijn veel sneller dan je zou verwachten. Als luchtgeest zou het vangen geen probleem zijn, maar als mens !

De dieren blijven op een afstandje staan en kijken naar de vreemde indringers.

Twee vrouwelijke krijgers maken zich gereed om hun werpspiesen op de dieren uit te testen, maar een kort bevel van hun bevelhebber voorkomt dit.

De beide dames zijn teleurgesteld, maar Qudisyo knikt goedkeurend naar Brgmnszk want de opdracht bestaat uit het niet nodeloos doden van mensen en dieren.

Ze moeten iets zien te vinden dat van grote waarde is voor hun heerser ÓMÔÑĂMÎÑÒKÊÑĬĂ .

Er gebeurt die dag niet veel bijzonders of het moet zijn dat in de verre verte het geluid van trommels is te horen. Negen krijgers krijgen opdracht om op onderzoek uit te gaan. Het zijn zes mannen en drie vrouwen die de waarschuwing meekrijgen om uiterst voorzichtig te zijn. De negen gaan op pad, nagestaard door teleurgestelde ogen die ook graag waren meegegaan.

Het geluid van de trommels klinkt dieper in het woud en het is lastig lopen tussen de bomen en struiken.

Sommige struiken hebben harde stekels en het doet gemeen pijn als je er per ongeluk mee in aanraking komt, zoals een van de mannen ervaart.

Hij bloedt zowaar aan zijn kuitbeen terwijl hij niet eens weet dat er door zijn mensenlichaam bloed stroomt.

Ook de anderen staren ongeloofig naar dat rode goedje en een van hen vangt met zijn vingers een beetje bloed op.

De zeven overigen kijken gespannen toe als hij zijn bebloede vingers naar zijn mond brengt en een nadenkend vies gezicht trekt.

Dan haalt ie zijn schouders op en veegt het restant af tegen een van de grote bladeren van een nabijstaande boom.

De drie vrouwelijke krijgers worden vooruit gestuurd nu het geluid van de trommels steeds luider klinkt.

Ze gaan omzichtig te werk maar zijn opeens omsingeld door een tiental woestuitziende inboorlingen. Geen van hen drieën heeft ook maar enig geluid gehoord en ze hadden zomaar gedood kunnen zijn.

De Aborgiri, want dat zijn het, staren op hun beurt met grote ogen naar de in hun ogen vreemd uitziende vrouwen die zo eenvoudig te omsingelen zijn geweest.

Een van de Aborgiri wijst op de vrouwen, balt zijn vuist en steekt drie vingers op.

Kennelijk wil hij weten of zij met hun drieën zijn.

De oudste van de vrouwen schudt haar hoofd, balt haar beide vuisten en toont negen vingers, namelijk aan de ene hand vijf en aan de andere vier terwijl ze achter zich wijst.

Er volgt een kort bevel en een vrij grote groep Aborgiri gaat op pad om de zes overigen op te sporen.

En spoorzoeken kunnen ze want ze zien precies waar de drie vrouwen gelopen hebben.

Het duurt slechts heel even of zij keren terug met de zes mannen tussen hen in.

Er volgt weer het zelfde spelletje, de Aborgiri wijst op de negen, balt zijn vuisten, steekt negen vingers op en kijkt vragend naar het groepje voor hem.

De sylfe die precies weet wat er wordt bedoeld balt ook nu haar vuisten, toont zes vingers, balt weer haar vuisten en toont tot vierkeer toe het aantal van de gehele groep sylfen terwijl ze met haar armen een gesloten kring laat zien.

Er ontstaat een lichte verwarring bij de Aborgiri want bedoeld zij negen plus vier en twintig of in totaal vier en twintig ?

Veel tijd wordt er verder niet aan verspild, de Aborgiri met de negen indringers tussen hen in begeven zich in de richting van de steeds luider klinkende trommels en na slechts een paar honderd meter zien de sylfen tot hun verbazing een groot aantal dansers die ritmische patronen beschrijven terwijl ze kennelijk in een soort van trance verkeren.

De Aborgiri blijken in het geheel niet vijandiggezind en een van hen, kennelijk een hoofdman of zo, probeert uit te leggen wat de dans betekend.

Het is niet gemakkelijk te volgen maar zoveel is wel duidelijk, de dansers beelden het scheppingsverhaal van hun voorvader en Grote moeder uit terwijl ze dansend en zingend de vele mythen herhalen die zij via overlevering eens hebben gehoord.

Het verhaal komt er op neer dat in de droomtijd was een enorme slang de schepper van de hemel en de aarde en zonder hem zou er niets zijn.

De negen vertoeven nog enkele uren bij hun gastheren en mogen daarna ongehinderd vertrekken. Als bewijs van vriendschap krijgt de oudste van de drie vrouwen een kromgebogen houten werpwapen mee om aan haar opperhoofd te geven.

Het wapen is ingekerfd met geheimzinnige tekens en ingekleurd met een soort rode en witte verfstof.

Ze gaan op pad en het geluid van de trommels wordt zwakker en zwakker.

Teruggekeerd brengen ze verslag uit van hun bevindingen en de oudste vrouwelijke krijger overhandigt het werpwapen aan Brgmnszk die het op zijn beurt overhandigt aan Qudisyo.

De negen hebben veel nieuwsgierige vragen te beantwoorden en kijken trots om zich heen.

De achterblijvers hebben zich ondertussen vermaakt op het schuinaflopande strand en enkele stoutmoedigen maakten kennis met de aanrollende golven van het enorm grote water.

Zij hadden geen van allen die wijde oceaan gezien want hun nachtelijke landing op het enorme continent had plaatsgevonden midden in het oerwoud ter bescherming tegen ongewenste blikken van eventuele bewoners.

Na een kort bevel van Brgmnszk wordt er verzameld en zet de groep zich in beweging nauwlettend gadeslagen door een paar zeer vreemd uitziende dieren.

Ze zijn maar net een halve meter lang, hebben een zwart lijf dat doet denken aan een mol, met aan de kop een eendensnavel en de staart toont sterke gelijkenis met die van een bever.

Het is een koppeltje van vijf, één mannetje met vier vrouwtjes. Het mannetje heeft aan beide achterpoten een puntig uitsteeksel dat moet dienen als afweerwapen.

Als de sylfen verder trekken gaan de dieren gerustgesteld verder met waar zij mee bezig zijn.

Ver van de kust beweegt zich een grote driekantige rog voort, deze manta is gezegend met een spanwijdte van ruim zes meter en hij, of zij, klieft met een snelheid van zo'n vier tot vijf meter per seconde door het zeewater. Soms komt de vis half boven water en komt daarna weer met een klap neer. Die klap is van verre duidelijk te horen, maar de sylfen slagen er niet in om die vis behoorlijk te bekijken.

De groep luchtgeestmensen beweegt zich in het begin voort langs de kustlijn, maar als er plotseling een stormachtige wind vanuit de oceaan komt aanwaaien is het beter om de beschutting van de bosstrook op te zoeken.

Evenals de groep onder leiding van Gmarsk maken ze kennis met de grote rechtopstaande buideldieren maar die zijn in het geheel niet agressief en de dieren worden wel nieuwsgierig beken maar verder met rust gelaten.

Ze komen in het bos in steen uitgehouwen grotten tegen waarvan de wanden zijn ingekerfd met geheimzinnige figuren, sommige van die figuren hebben veel weg van dieren en andere lijken meer op mensen of droomwezens. Een van de vrouwen is een weinig afgedwaald en op het moment dat zij zo'n grot nader wil bekijken wordt ze bijna omver gelopen door een spierwit beschilderde figuur die met grote snelheid en allerlei kreten uitstotend de grot uit komt rennen.

De witte gestalte is in een mum van tijd verdwenen en de vrouwelijke krijger aarzelt of zij de grot zal betreden. Vanuit de grot komt het sissende geluid van wanambi, een regenboogslang die waarschuwt dat indringers maar beter kunnen oppassen.

De vrouw weet dat zij in mensengedaante kwetsbaar en zelfs sterfelijk is en ziet van haar voornemen af.

Vreemd, ze is zo erg geschrokken dat zij over haar gehele lichaam trilt, wat een rare gewaarwording !

Als zij weer bedaard is voegt zij zich weer bij de anderen die zich afvragen waar zij al die tijd is gebleven.

Ze moet zich melden bij Brgmnszk die haar onder vier ogen verhoort.

Als zij opgewonden vertelt van de witte figuur en het gesis van de slang die kennelijk de grot bewaakt, trekt deze zijn wenkbrauwen op, stelt haar gerust en er volgen geen speciale maatregelen.

Een dagenlange tocht volgt, afwisselend langs de kust of door de bossen van de eucalyptusbomen.

Deze laatsten hebben een zéér opvallend zachte schors en als je er met je vingers in drukt blijft de afdruk van de vingers goed zichtbaar.

Brgmnszk kijkt op de kaart hoe verder te gaan.

Hij zoekt oogcontact met Qudisyo die goedkeurend knikt.

Na ruim een week waarin niet veel gebeurd bereiken ze een groot dorp en als Qudisyo in zijn nauwelijks zichtbare gestalte zijn geschenk, het kromgebogen werpwapen met de geheimzinnige figuren erop, omhoog houdt ter begroeting worden ze uitbundig welkom geheten en en uitgenodigd om enige tijd in het dorp te verblijven.

Het werpwapen wordt aan alle kanten bekeken en uit de rijen van de dorpelingen klink een eerbiedig gemompel.

Zij zijn er van overtuigd te maken te hebben met een droomwezen afkomstig uit de sterrenhemel boven hen.

Sommige van hen knielen op de grond en bedekken hun gelaat uit devotie.

De bewoners van het continent noemen zich in het algemeen Aborgiri, maar bestaan uit vele afzonderlijke stammen die soms met elkaar in oorlog zijn maar nu een soort vredesverdrag hebben getekend.

Ter ere van de gasten wordt er een feestmaaltijd bereid voornamelijk bestaande uit rijst, zeekomkommers (die als delicatessen worden beschouwd) cashewnoten en de eetbare bollen van de lelie en de lotusbloem.

Er wordt kwistig rondgegaan met olie afkomstig van uitgeperste boombladeren en ook een heel sterk alcoholhoudend brouwsel ontbreekt niet op het menu.

De sylfen waken er wel voor om van dit laatste product te drinken en doen maar net alsof.

Na de overvloedige maaltijd is er nog voldoende tijd om in het dorp rond te kijken en ze bewonderen de menshoge totempalen met hun in het hout uitgesneden figuren van goden en voorwereldlijke droomwezens.

Deze figuren worden veelal vergezeld door slangen maar ook van andere dieren zoals roofvogels.

Enkele stamleden demonstreren hun behendigheid in het werpen met de gebogen houten werpstokken die, als zij na een worp niets raken, weer feilloos in de handen van de werpers terugkeren.

Van de sylfen zijn het voornamelijk de vrouwen die geïnteresseerd zijn in deze lichte wapens, maar hun werpen heeft geen enkel resultaat .

De kromstokken weigeren om terug te keren naar hun werpster en ploffen zomaar metersver ergens op de grond tot grote hilariteit van de vele toeschouwers.

Intussen begint het al aardig te schemeren en is het tijd om te vertrekken .

Het afscheid is hartelijk te noemen en het tromgeroffel is nog lange tijd nadien hoorbaar. Heel geleidelijk verandert het klimaat van subtropisch naar tropisch en vooral de mannelijke geslachtsdelen spelen danig op.

Ook de dames worden met de dag hitsiger en soms zonderen enkele sylfen van beiderlei kunne zich af op meer afgelegen plekken in de bossen.

Qudisyo laat ze maar begaan want hij weet dat het onmogelijk is dat de vrouwen zwanger worden.